

Buchenwald-Barbie

Det är varmt och svettigt inne på klubben, fullproppat med folk, vilket visserligen är bra, för vakten har inte en chans att få syn på mig när jag klämmer mig in mellan dem som står före mig i kön. Smidig och kattlik, så vill jag se mig själv i kväll, och nu när jag med raska steg går mot baren går jag i huvudet igenom vad jag vill säga.

- Vodka curare, säger jag och dunkar femhundringen i bordet. Det är alltid bra att ha kontanterna redo.

Bartendern, en yppig brunett med kanske för tight läderkorsett har drinken färdig på nolltid, och jag njuter av att känna den första droppen tranbärssprit kittla sig ner i halsen på mig. Jag låter blicken pendla mellan människorna och ser ingenting jag inte sett förut. En enda svettig, oljig massa. Så som jag vill ha det, det är så här min trygghet ser ut. Någon som gungar i kedjor från taket, ovanpå en bädd av sotig svart rök, ett par som utövar scarification i en lacksoffa i ett hörn. Med guldfärgade rakblad slitsar de upp små sår i huden på varandras bröstorgar och slickar sedan i sig tequila med salt över de körsbärsglänsande revorna.

Och musiken är ett levande väsen, ett helt eget kapitel. Om jag skulle få för mig att falla framåt skulle den tunga basen lyfta mig igen, lyfta mig och bära mig genom rummet som en nyfödd Messias, att beskådas och älskas av alla.

Jag beställer in två Heineken, och är snabb med att pilla bort etiketterna. Det är en ovana jag har, något som hängt med mig sedan jag började dricka. Jag kan helt enkelt inte dricka ur en flaska utan att börja riva bort etiketten. Och hon var precis likadan.

- Letar du efter någon, eller?

Utan att jag märkt det har en spindeltunn man i svarta skinnbyxor och grå velourrock smugit sig fram och ställt sig bredvid mig vid baren. Han har ett ungt ansikte, men kroppen, det lilla jag kan skönja bakom den tunna silvertröjan, är gammal och sliten. Jag funderar på om jag ska ge honom pengar, eller det han vill ha direkt.

Jag säger inget; ler bara till svar och nickar. Utan ett ytterligare ord vänder han på klacken och går igenom folkhavet som villigt delar sig för honom; de svettiga, glänsande kropparna delar sig och jag faller in efter, bakom honom, får inte förlora honom ur sikte nu. Måste skynda mig, innan Röda Havets vågor faller ihop och krossar mig.

Så når vi slutligen den låsta dörren. Då har vi tagit oss genom hela rummet och uppför en smal ståltrappa. Längst inne i ett hörn, alltid i ett hörn, bredvid ett set färglada plastsoffor fullsatta med betalkött, och han bankar på dörren, ett ljud som inte hörs men känns, och innan jag vet ordet av är jag inne i ett rum och dörren glider igen bakom mig. Sparsamt upplyst ovanifrån; ett rektangulärt glasbord på vilket ligger en smal

jaktkniv utan fodral. Härinne är musiken från klubben bara ännu ett avlägset dunkande att lägga till blodet i mina tinningar. Bruset intensifieras när jag identifierar det andra föremålet i rummet.

Den unga kvinnan ligger på en plastöverdragen madrass, och det är uppenbart att någon givit henne något. Hon börjar komma till sans nu, reser sig till halvsittande ställning och försöker fokusera blicken, men dimslöjan över hennes ögon är för seg. Hon hinner inte reagera när jag går fram mot henne och smeker henne över det smutsigt tovigga platinablonda håret. Den smala kroppen rister till när jag drar pekfingeret över hakan på henne.

Buchenwald-Barbie. Jag är hemma nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cronopio med Poeter.se id #4272 innehar upphovsrätten